

IMATGE DE LA CONSTRUCCIÓ DE L'ESCOLA ELEMENTAL DEL TREBALL DE TARRAGONA, L'ANY 1934, SEU DE L'ACTUAL INSTITUT VIDAL I BARRAQUER.

| FOTOGRAFIA: VALLVÉ / L'ARXIU

LA GÈNESI DE L'ESCOLA DEL TREBALL DE TARRAGONA

TEXT: JORDI PIQUÉ PADRÓ | HISTORIADOR I ARXIVER

A finals de la dècada dels anys 20 del segle passat es plantejava la següent situació: era molt difícil aconseguir aprofitar l'impuls dels avenços tècnics moderns amb un aprenentatge professional obsolet i ancorat en els mètodes tradicionals del segle XIX. Els antics gremis havien desaparegut i la iniciativa dels patrons de tallers, tot i que necessària, ja no donava per a més. Així doncs, la formació dels fills de les classes populars, els futurs obrers, esdevenia una condició indispensable per assolir el desenvolupament econòmic. Un problema que calia resoldre amb urgència, en el qual coincidien tots, tant els assalariats com els empresaris. A les experiències pioneres de la Mancomunitat de Catalunya (1914-1923) s'hi afegirà deu anys més tard l'Estat amb l'Estatuto de Enseñanza Industrial (1924) i l'Estatuto de Formación Profesional (1928), que, sota la competència del Ministeri de Treball, tenia com

a objectiu proporcionar a les indústries uns obrers aptes per adaptar-se als canvis tècnics.

A Tarragona, a més a més dels enginyers industrials i dels personatges de la classe dirigent local, al voltant de la necessitat de crear una Escola del Treball també s'hi incorporà entusiàsticament la Federació Obrera Local, la qual, lògicament, incloïa la formació de l'obrer com una de les seves principals reivindicacions. Del nucli de tècnics superiors i empresaris en sorgiran els primers directors, professors i membres del Patronat Local de Formació Professional. Els mestres de taller, en canvi, provindran de l'àmbit obrer.

El 28 de novembre de 1928, amb 160 alumnes i horari nocturn, s'inaugurava el primer curs de l'Escola Elemental del Treball als locals del Patronat Obrer del carrer Armanyà, cedits temporalment

per la bona predisposició del cardenal Vidal i Barraquer. Dos anys després de la seva creació el centre es traslladarà a les drassanes municipals del carrer Jaume I, conegudes popularment com El Tramvia, atès que havien estat les antigues cotxeres. Paral·lelament, el Patronat gestionarà la cessió per part de l'Ajuntament de Tarragona d'uns terrenys de 19.700 metres quadrats situats a l'actual plaça Imperial Tàrraco, amb l'objectiu de construir-hi unes instal·lacions modernes i adequades. El projecte de l'arquitecte Josep M. Monravà López, professor de dibuix a l'Escola, que preveia tres anys per a la construcció i un pressupost de 380.000 pessetes, va quedar enllestit a finals de l'any 1930, i l'1 de febrer de 1931, ara fa 85 anys, el ministre de Treball assistia a la cerimònia de col·locació de la primera pedra. Les obres del nou edifici, però, no es donaran per finalitzades fins a l'any 1953. |